

Η “Φωνή Κυρίου” της 21ης Ιουλίου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

21 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (3451)

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΣΟΥ

Πολύ συχνά στήν παρότρυνση νά ένταχθεῖ κάποιος στή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀπάντηση εἶναι: «Ἐγώ πιστεύω μέ τόν τρόπο μου». Πρόκειται γιά διαχρονικό σύμπτωμα νοσηρῆς αὐτονομίας καί αὐτάρκειας, τό ὁποῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος τό ὀνομάζει «ἐθελοθρησκεία»: ὁ καθένας «κόβει καί ράβει στά μέτρα του» τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάζοντας μιά ἐπίφασιν σοφίας, ταπεινοφροσύνης καί ἄσκησης, ἀλλῶς στήν οὐσία ἐξυπηρετώντας τήν «πλησμονήν τῆς σαρκός» (Κολ. 2,23), δηλαδή τήν ἱκανοποίηση τοῦ ἐγωιστικοῦ φρονήματος.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ](#) τη “Φωνή Κυρίου” της 21ης Ιουλίου 2019 της Αποστολικῆς Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, ὅπως αὐτή διαμοιράστηκε σε ὅλους τους ιερούς ναούς της ελληνικῆς επικράτειας.

ΕΤΟΣ 67ον

21 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (3451)

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΣΟΥ

Πολύ συχνά στην παρότρυνση να ένταχθεί κάποιος στη μυστηριακή ζωή της Έκκλησίας, η απάντηση είναι: «Έγώ πιστεύω με τόν τρόπο μου». Πρόκειται για διαχρονικό σύμπτωμα νοσηρής αυτονομίας και αυτάρκειας, το οποίο ο απόστολος Παύλος το ονομάζει «έθελοθρησκεία»: ο καθένας «κόβει και ράβει στα μέτρα του» τόν λόγο του Θεού και την παράδοση της Έκκλησίας, παρουσιάζοντας μια επίφαση σοφίας, ταπεινοφροσύνης και άσκησης, ἀλλὰ στήν οὐσία ἐξηπηρετώντας τήν «πλησμονήν τῆς σαρκός» (Κολ. 2,23), δηλαδή τήν ικανοποίηση του ἐγωιστικού φρονήματος.

Πλάνη εξαιτίας φιλαρχίας

Στό σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα, γράφοντας ο Παύλος προς τούς Ρωμαίους, εκφράζει τόν βαθύ του πόνο βλέποντας τούς ὁμοεθνείς του Ἰουδαίους νά κινδυνεύουν νά χάσουν τή σωτηρία τους, εξαιτίας αὐτῆς τῆς θανατηφόρας ἀρρώστιας, τῆς «έθελοθρησκείας». Τά συμπτώματά της φαίνονται στήν ἐπιμονή τους νά «στήσουν τήν ἰδίαν δικαιοσύνην», δηλαδή τή δική τους ἀντίληψη γιά τόν τρόπο δικαίωσης και σωτηρίας.

Τό πόση εἶναι ἡ λαχτάρα τοῦ Ἀποστόλου γιά τή σωτηρία τῶν συμπατριωτῶν του, τό ἐξέφρασε στό προηγούμενο κεφάλαιο τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς μέ τρόπο συγκλονιστικό: «Θά εὐχόμουν ἐγώ ὁ ἴδιος νά χωριστώ ἀπό τόν Χριστό (καί ἄρα νά χάσω τή δική μου σωτηρία) γιά χάρη τῶν ἀδελφῶν μου Ἰουδαίων (ἀρκεῖ νά σωθοῦν αὐτοί)». Βέβαια δέν τούς νιώθει μόνο ἀδελφούς του ἀλλὰ καί «τεκνία του», ὅπως μᾶς ἐπισημαίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, θυμίζοντάς μας ὅτι καί γι' αὐτούς πέρασε «ὠδίνες» πολὺ φοβερότερες ἀπό τίς φυσικές ὠδίνες. Διότι «ἐκεῖ μέν τῆς σαρκός ὁ πόνος», ἐδῶ ὁμως οἱ πατρικές «ὠδίνες τήν ἰδία τή δύναμη τῆς ψυχῆς καταξαινοῦσι· καί γιά νά μάθεις ὅτι εἶναι χειρότερες αὐτές οἱ ὠδίνες, σέ ἐρωτῶ: ποιός ποτέ χάριν τῶν παιδιῶν του εὐχήθηκε ὄχι μόνο νά ὑπομείνει γέννα ἀλλὰ καί νά εἶναι ἀνάθεμα ἀπό Χριστοῦ;». Στή σημερινή περικοπή ὁ ἀπόστολος Παύλος ἐπαναλαμβάνει τή σφοδρή ἐπιθυμία τῆς καρδιάς του καί τήν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ι' 1-10)

Σωτηρία σ' ὅποιον πιστεύει

Ἀδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν· μαρτυρῶ γάρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Ἀγνοοῦντες γάρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν. Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. Μωϋσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἐστὶ Χριστὸν καταγαγεῖν· ἡ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἐστὶ Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Ἀλλὰ τί λέγει; Ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἐστὶ τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύττουμεν. Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς μου καὶ ἡ προσευχή μου εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν, διὰ νὰ σωθοῦν. Μαρτυρῶ γι' αὐτοὺς ὅτι ἔχουν ζῆλον Θεοῦ ἀλλὰ ὄχι μὲ ἐπίγνωσιν. Διότι, ἐπειδὴ ἀγνοοῦν τὴν δικαίωσιν πού δίνει ὁ Θεὸς καὶ προσπαθοῦν νὰ στήσουν τὸν δικόν τους τρόπον δικαίωσεως δὲν ὑπετάχθησαν εἰς τὴν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν. Διότι τὸ τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, διὰ νὰ δικαιωθῇ καθένας πού πιστεύει. Ὁ Μωϋσῆς γράφει διὰ τὴν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπὸ τὸν νόμον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐτήρησε τὰς ἐντολάς θά ζήσῃ δι' αὐτῶν. Ἡ δικαίωσις ὅμως πού προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστιν, λέγει, Μὴ πῇς εἰς τὴν καρδιά σου ποίός θά ἀνεβῇ εἰς τὸν οὐρανόν; διὰ νὰ κατεβάσῃ δηλαδὴ τὸν Χριστόν, ἢ Ποίός θά κατεβῇ εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν; διὰ νὰ ἀνεβάσῃ δηλαδὴ τὸν Χριστόν ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Ἀλλὰ τί λέγει; Κοντὰ σου εἶναι ὁ λόγος, εἶναι εἰς τὸ στόμα σου καὶ εἰς τὴν καρδιά σου. Ὁ λόγος δηλαδὴ τῆς πίστεως, τὸν ὅποιον κηρύττουμεν. Ἐὰν ὁμολογήσῃς μὲ τὸ στόμα σου ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Κύριος καὶ πιστέψῃς μὲ τὴν καρδιά σου ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, τότε θά σωθῇς. Διότι μὲ τὴν καρδιά ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς δικαίωσιν, μὲ τὸ στόμα δὲ ὁμολογεῖ ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς σωτηρίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).
